

MEERA

Inkörsport
till tyngre
läsning 2025

MAGASIN OM BARN- &
UNGDOMSLITTERATUR
UTGIVET AV FIBUL r.f.

MÖTEN

Ett mötas kring barn- och ungdomslitteratur

UNDER coronapandemin, om inte förr, förstod vi hur viktiga de fysiska mellanmänniska mötena är. Vi lärde oss visserligen att ganska mycket inom utbildning, konst och kultur går att göra på distans när man är tvungen - men märkte samtidigt att upplevelsen blir helt annorlunda. För en författare eller illustratör som brukar använda sig av text-samtal, ordkonstmetoder och bildkonstuppgifter vid fysiska skolbesök är det svårt att få samma kontakt med eleverna via digitala kanaler.

SAMTIDIGT nås vi av oroväckande siffror om vuxna som har svårt att lägga mobilen ifrån sig när de borde vara närvarande med barnen och ungdomarna i rummet. Vi hör också om unga som får ångest inför sociala situationer och är så ovana att prata med människor i sin närhet att de väljer att sitta hemma vid datorn istället för att till exempel åka på läger med jämnåriga.

JU FLERA kontakter som i dag sker via skärm, desto viktigare är det att vi tar väl vara på våra fysiska möten med andra människor. Ett av de bästa sätten att skapa det där goda samtalet som vi alla behöver och ofta längtar efter, är att utgå från högläsning och boksamtal. I den kvalitativa barn- och ungdomslitteraturen finns allmänmänniska teman och möjligheter till identifikation. Den ställer kittlande frågor och visar hur mångbottnat livet är. Ibland provocerar den oss på ett uppfriskande vis och väcker vårt behov att prata med varandra, ansikte mot ansikte.

Katarina von Numers-Ekman,
sekreterare i FIBUL:s styrelse

Redaktör & Art Director samt pärm bild & vinjetter i magasinet: Nadja Andersson

FIBUL

Författare och illustratörer av
barn- och ungdomslitteratur

FIBUL rf – Författare och illustratörer av barn- och ungdomslitteratur

Vi verkar för att höja statusen och öka synligheten för barn- och ungdomslitteraturen på svenska i Finland, förbättra förutsättningarna och öka resurserna för professionella barn- och ungdomsboksskapare samt fungera som forum för diskussion och samarbete både nationellt och internationellt kring barn- och ungdomslitteratur.

Vill du bli medlem? Alla som gett ut minst en barn- eller ungdomsbok på svenska i Finland kan bli medlem. Se vår hemsida www.fibul.fi för mer information. Vi vill rikta ett stort tack till till Föreningen Konstsamfundet, Stiftelsen Emilie och Rudolf Gesellius fond och Svenska kulturfonden.

INNEHÅLL

- 3 Filippa Hella
Serie
- 4 Henrika Andersson & Jenny Wiik
Alldeles Lysande
- 10 Malin Klingenberg & Maria Turtchaninoff
Att skriva parallellt
- 14 Maria Turtchaninoff
Bygga Broar
- 16 Maria Sann
MERA Pyssel
- 18 Årets Böcker

den
sokstoden
Algot

Serie av Filippa Hella

ALLDELES LYSANDE

Ett skrivprojekt som väcker läslust
Henrika Andersson & Jenny Wiik

600 ELEVER är samlade i Sibeliushuset i Lahtis, de ropar högt och sträcker sig ivrigt efter en bok. Hälften av barnen har varit med och skapat *Alldeles lysande* och äntligen, efter festtal och intervjuer, får de öppna boken och börja läsa. Men vänta nu ... är detta en utopi? En proppfull sal med barn som VILL läsa?

Henrika:

Först tänkte jag att det är omöjligt! Hur kan man skriva en bok tillsammans med tolv klasser ut-spridda över landet? En bok som dessutom ska vara mångsidig, rolig, äventyrlig med en sammanhängande story. Jag hade redan avfärdat idén då jag drömde om en silvertråd som jagade historier. Drömmen landade i dagboken:

"Alldeles lysande måste de vara!" knarrade Apax och lyfte sitt långa finger mot rymdkapseln tak. Fingret ritade i luften och lämnade efter sig en tunn silvertråd. En stund svävade silvertråden ovanför huvudet på Apax. Det såg ut som om tråden letade efter något att fästa sig vid. "Alldeles lysande", suckade Buba. "Men när jag inte minns ... Jag kommer inte på minsta lilla saga, inte ens en dammig vits."

Det är kris på moderplaneten Zibedi Bupax! Alla berättelser har tagit slut och även de sista tottorna håller på att slockna och dö. Rymdungarnas viktigaste föda, de lysande berättelserna, har tagit slut.

Så börjar historien om Apax och Buba som jagar lysande berättelser. Och när också illustratören Jenny Wiik nappade på idén, så var vi igång. Språkönätverket anlitade oss att leda *Skriva bok*-projektet tillsammans med 300 elever från klass 3 – 4.

Vi satte oss med Jenny i rymdkapseln, prickade in ruten till jorden och fick lita på att planen bar. Fram kommer man ju alltid, men vi ville att också resan skulle bli rolig för språköeleverna.

Jenny, du gick själv i skola i språkön Hyvinge?

Jenny:

Ja, jag minns att det var en chock att som tioåring flytta tillbaka till Finland. Men den svenskspråkiga skolan i Hyvinge var pytteliten och bjöd in mig i gemenskapen. Samtidigt blev det en mjuklandning i finskan som det tog mig många år att erövra på nytt. Så det var bra både för min svenska och min finska att flytta just till Hyvinge!

Vad visste du om Språkönätverket innan projektet?

Henrika:

Att det finns svenskspråkiga områden i det finska Finland. Att lärare i mindre skolor ofta är påhittiga och förstår hur avgörande och viktigt det är att läsa och skriva på sitt modersmål. Jag minns hur det var att börja i en fransk-finsk skola utan att kunna nåndera språket. Hur utan-förskap kan uppstå. Tack och lov lärde jag mig småningom finska och franska och hade stor hjälp av min vilda fantasi. Det blev också ledstjärnan i *Skriva-bok*: att uppmuntra fantasin och ha roligt. Många språköelever har en ganska svag svenska och kan känna sig osäkra.

Jenny:

Därför fick de först rita och undersöka utom-jordingar och hitta på spännande platser som kunde ingå i deras berättelse. Många barn tycker det är roligt att "fylla i" uppgifter, det gjorde i varje fall jag när jag var liten! Det var bra att först träffa alla lärare och eleverna online och berätta om vad det behövs för att skriva en bok.

Henrika:

Lärarna hade förberett eleverna innan jag kom. De hade tagit reda på både historier och fakta och började IRL- träffen med att berätta för mig om sin hemkommun och skolan. Sen delade jag ut våra arbetsblad och eleverna fick börja med att rita ...

Jenny:

... och medan du ritar sätter fantasin igång. Elevernas teckningar var otroligt innovativa och väldigt olika. Det är tillåtande med rymdvarelser och deras tottor för ingen vet ju hur de ser ut! Jag bara måste få med dem som ett collage i boken!

Henrika:

Vi diskuterade också vilka böcker de själva läser och hade inte alls räknat med att få så varierande svar. En klass föredrog skräck, och en annan spökhistorier. En tredje klass föreslog att vi skriver mer som en dagboksberättelse och en fjärde ville ha superhjältar. Genrerna gav sig själva.

Efter elevträffen gick jag igenom alla arbetsblad och skrev en första råversion. Att välja och att välja bort är det svåraste! Sen blev det din tur att ta vid, Jenny. Hur gjorde du dina val?

Jenny:

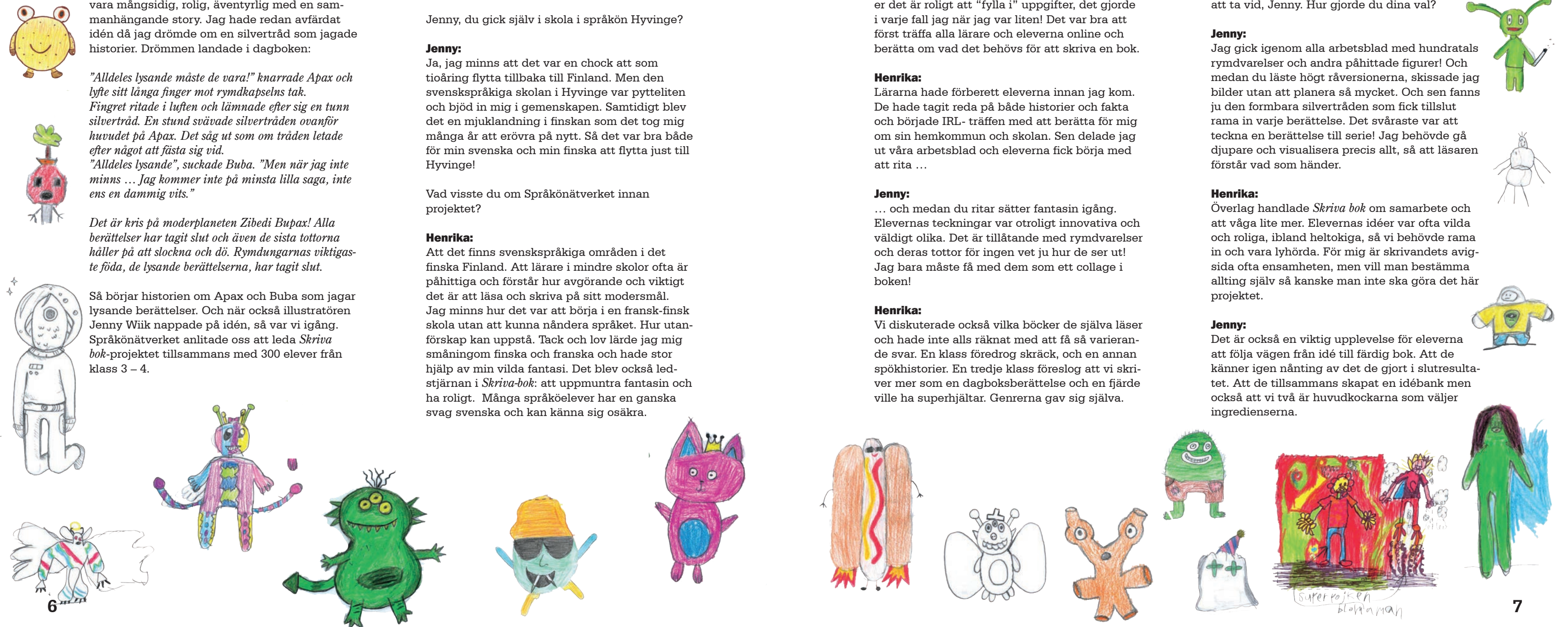
Jag gick igenom alla arbetsblad med hundratals rymdvarelser och andra påhittade figurer! Och medan du läste högt råversionerna, skissade jag bilder utan att planera så mycket. Och sen fanns ju den formbara silvertråden som fick tillslut rama in varje berättelse. Det svåraste var att teckna en berättelse till serie! Jag behövde gå djupare och visualisera precis allt, så att läsaren förstår vad som händer.

Henrika:

Överlag handlade *Skriva bok* om samarbete och att våga lite mer. Elevernas idéer var ofta vilda och roliga, ibland heltokiga, så vi behövde rama in och vara lyhörda. För mig är skrivandets avigsida ofta ensamheten, men vill man bestämma allting själv så kanske man inte ska göra det här projektet.

Jenny:

Det är också en viktig upplevelse för eleverna att följa vägen från idé till färdig bok. Att de känner igen nånting av det de gjort i slutresultatet. Att de tillsammans skapat en idébank men också att vi två är huvudkockarna som väljer ingredienserna.

Henrika:

Vi möttes digitalt en tredje gång med varje klass. Då fick de höra sin historia, se bildskisser och ännu påverka och ställa frågor. De fick också rösta om omslaget och vissa berättelser hade också alternativa slut.

Jenny:

Jag ville också ta upp processen med layouten med eleverna, hur man formar boken till en vacker och begriplig helhet. Sen skrev vi också pratbubblor för Apax och Buba mellan berättelserna, och silvertråden fick binda samman helheten.

En annan viktig sak är att visa eleverna hur mycket tid det krävs för att skapa en bok. Och hur noga det är med detaljer i slutskedet för att trycket ska bli bra.

Henrika:

Karin Ihalainen, Språkönätverkets projektledare, gjorde också ett suveränt jobb. Och storsatsningen på boksläppet med 600 elever, kulminerade i att all fick ett eget exemplar av boken. Inte konstigt att de var ivriga att läsa!

Att skriva parallellt

Text: Malin Klingenberg & Maria Turtschaninoff
Illustration: Lotta Fors

Malin: Vill du ta en gemensam pomodoro?

Maria: Lade mobilen i ett annat rum, men så skulle jag kolla nåt på datorn och började skriva till dig istället... Så jag behöver nog lite pomodorodisciplin.

Malin: Ja, ska vi köra direkt? Annars kommer jag att börja göra annat.

Maria: JA!

Malin: 20 minuter.

Maria: Vi kör!

ATT SKRIVA kan vara ett ensamt jobb. Det räcker inte med att tänka ut vad du ska berätta och sedan göra det. Att komma på idéer är ganska lätt, att förvandla dem till en text är mycket svårare eftersom det kräver så mycket självdisciplin. Vissa författare är säkert helt fantastiska på självledarskap, vi är sisådär. Men vi har kommit på ett bra trick. Jobba med en vän!

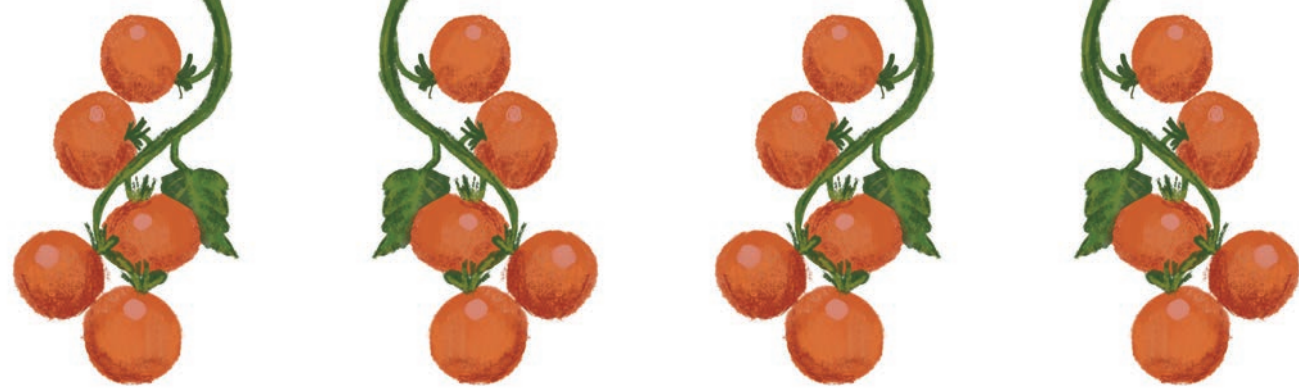
Vi, Malin och Maria, har parallellskrivit i åtminstone drygt sju år. Det första meddelandet som innehåller ordet "pomodoro" finns i vår chat från den 14.8.2018.

Maria: Hjälp, Malin jag kommer inte igång! Sköter skatt, mejl, städar undan disken, viker tvätt... Men skriver, det gör jag inte.

Malin: Kör en pomodoro!

Nästan direkt märkte vi att det här sättet att samjobba passar oss väldigt bra. Vårt samskrivande kan se ut på många sätt. Ibland är vi i otakt. Den ena av oss har flyt och den andra sitter fast. Då kan den som har flyt vara sträng mot den som upplever ett motstånd, och till exempel föreslå hur den ska lägga upp dagen för att ta sig vidare. Andra gånger går det trögt för oss båda. Då ringer vi varandra och beklagar oss över hur svårt det är att skriva böcker, över hur olika processen ser ut från gång till gång, och över att vi antagligen aldrig mer kommer lyckas med någonting här i livet. Det hjälper faktiskt. När man hör sig själv inser man att man har sagt det här förr, och att man hade fel då också.

Allra oftast kör vi gemensamma pomodoros. Pomodorometoden går ut på att man jobbar koncentrerat under en bestämd tid, tar en paus, och sedan kör samma procedur så många gånger som det behövs för att dagens värv ska bli klart. Namnet kommer sig av att en italiensk äggklocka, redskapet för att hålla tiden, ser ut som en tomat, en pomodoro. I originalmetoden sätter man sin äggklocka på 25 minuter, arbetar utan avbrott under den tiden,

och sedan tar en fem minuters paus då man rör på sig eller gör något helt annat än sitt jobb. Och så kör man 25 minuter igen.

Vi bor inte nära varandra: Malin bor i Jakobstad och Maria i Karis, så det händer mycket sällan att vi sitter i samma utrymme. Ändå fungerar det här utmärkt, oavsett var vi är i förhållande till varandra. Vi har kontakt via Whatsapp, sätter på timern samtidigt och skriver sedan tills den ringer. Efter varje gemensamt pass hör vi av oss till varandra och berättar hur det gick. Vi har dålig tilltro till vår uthållighet och kör oftast bara 20 minuter. Längre pauser tar vi också om det behövs, men det är helt okej att vi inte riktigt följer metoden, så länge vi kommer igång. Varje gång är vi lika förvånade över hur bra det fungerar!

Det att det finns någon annan som också kämpar, som också skriver samtidigt som man själv, är både trösterikt och är bra för arbetsmoralen. Om den andra sitter och skriver koncentrerat i 20-25 minuter vill man ju inte återkomma och säga att man själv bara surfat på nätet. Efter ett par pomodoros är vi ofta uppvärmda och skriver vidare var för sig, utan att fortsätta rapportera våra framsteg till varandra.

Pomodorometoden är ett utmärkt sätt att komma igång - för ofta är det just det där att komma igång som är det svåraste. Vi kan göra helt olika saker under våra pomodoros - den ena kanske skriver för hand medan den andra redigerar text, men det spelar ingen roll. Det viktiga är att veta att någon annan skriver samtidigt.

Vårt parallelljobbade sträcker sig inte nödvändigtvis till att läsa och kommentera varandras texter. Ibland gör vi det, men långt ifrån alltid. Är man mitt inne i en egen skrivprocess kan det vara svårt att läsa och ta ställning till någon annans manus. Vi delar skrivprocessen mer än slutresultatet.

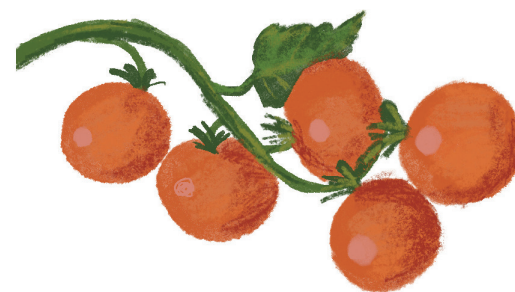
Ibland har vi avundsjukt sneplat på våra illustrerande kollegor som kan sitta i samma rum som varandra, eller jobba medan de lyssnar på någon podcast under arbetets gång. Det låter så trevligt! Men vi som skriver måste välja, antingen pratar vi eller så skriver vi. Det går inte att göra båda. Skrivandet behöver ändå inte vara ensamt. Bara vetskapen om att någon annan sitter och gör samma sak samtidigt som du, kan bota ensamheten, höja motivationen och sätta käppar i hjulen för lättjan. Att samskriva är något vi varmt rekommenderar!

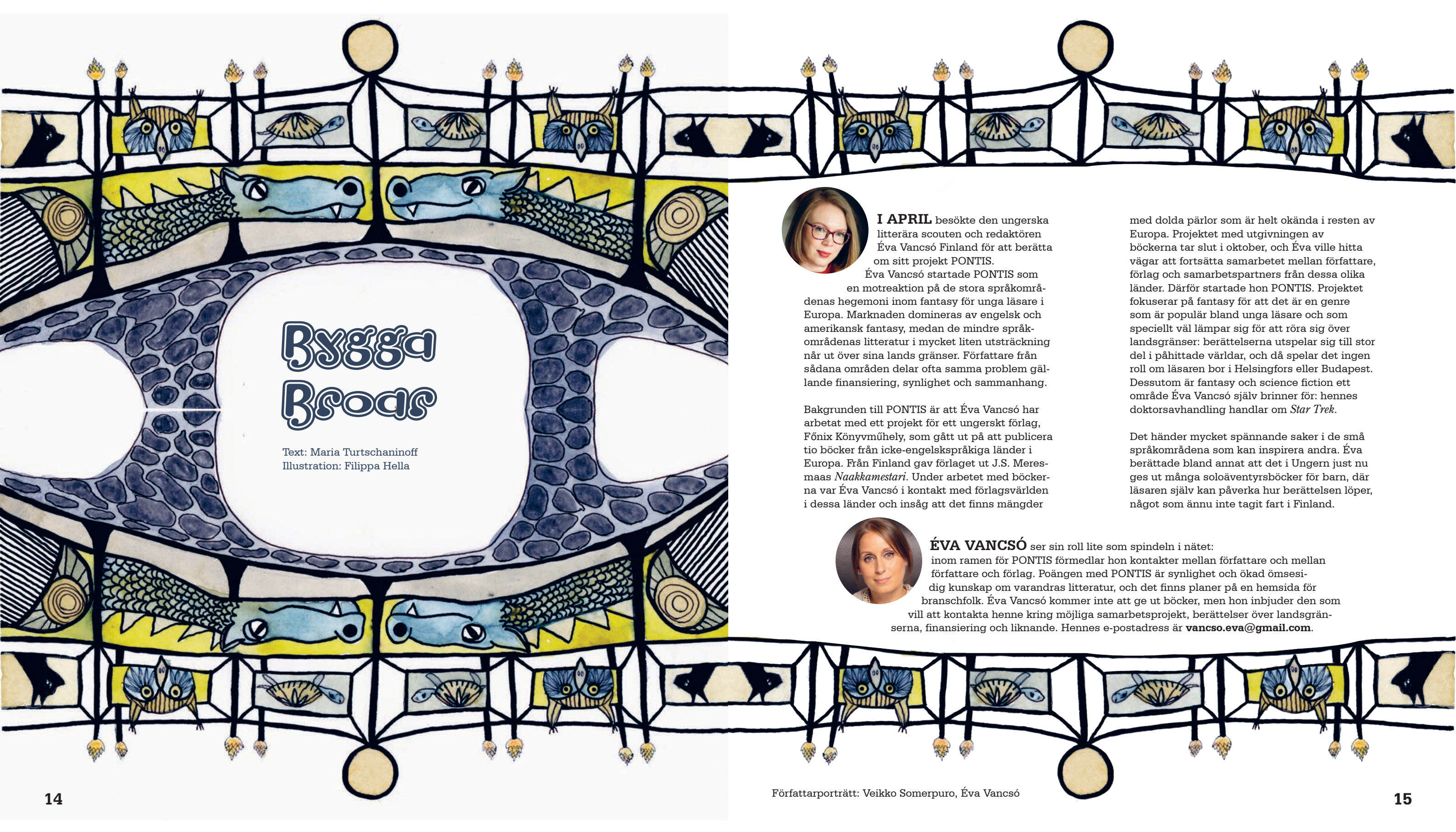

Maria: Det gick jättebra! Tack för sparken!

Malin: Jag kom också lite framåt! Pomodoros är verkligen ett bra redskap. Två pomodoros till ungefär, så har jag dagens skrivande fixat. Jag ska stiga upp och röra på mig pyttelite, sen fortsätter jag. Är du med då också?

Maria: Jag sträcker också på mig lite, sen är jag med!

Bygga Broar

Text: Maria Turtschaninoff
Illustration: Filippa Hella

I APRIL besökte den ungerska litterära scouten och redaktören Éva Vancsó Finland för att berätta om sitt projekt PONTIS.

Éva Vancsó startade PONTIS som en motreaktion på de stora språkområdenas hegemoni inom fantasy för unga läsare i Europa. Marknaden domineras av engelsk och amerikansk fantasy, medan de mindre språkområdenas litteratur i mycket liten utsträckning når ut över sina lands gränser. Författare från sådana områden delar ofta samma problem gällande finansiering, synlighet och sammanhang.

Bakgrunden till PONTIS är att Éva Vancsó har arbetat med ett projekt för ett ungerskt förlag, Főnix Könyvműhely, som gått ut på att publicera tio böcker från icke-engelskspråkiga länder i Europa. Från Finland gav förlaget ut J.S. Meresmaas *Naakkamestari*. Under arbetet med böckerna var Éva Vancsó i kontakt med förlagsvärlden i dessa länder och insåg att det finns mängder

ÉVA VANCÓSÓ ser sin roll lite som spindeln i nätet: inom ramen för PONTIS förmedlar hon kontakter mellan författare och mellan författare och förlag. Poängen med PONTIS är synlighet och ökad ömsesidig kunskap om varandras litteratur, och det finns planer på en hemsida för branschfolk. Éva Vancsó kommer inte att ge ut böcker, men hon inbjuder den som vill att kontakta henne kring möjliga samarbetsprojekt, berättelser över landsgränserna, finansiering och liknande. Hennes e-postadress är vancso.eva@gmail.com.

med dolda pärlor som är helt okända i resten av Europa. Projektet med utgivningen av böckerna tar slut i oktober, och Éva ville hitta vägar att fortsätta samarbetet mellan författare, förlag och samarbetspartners från dessa olika länder. Därför startade hon PONTIS. Projektet fokuserar på fantasy för att det är en genre som är populär bland unga läsare och som speciellt väl lämpar sig för att röra sig över landsgränser: berättelserna utspelar sig till stor del i påhittade världar, och då spelar det ingen roll om läsaren bor i Helsingfors eller Budapest. Dessutom är fantasy och science fiction ett område Éva Vancsó själv brinner för: hennes doktorsavhandling handlar om *Star Trek*.

Det händer mycket spännande saker i de små språkområdena som kan inspirera andra. Éva berättade bland annat att det i Ungern just nu ges ut många soloäventyrsböcker för barn, där läsaren själv kan påverka hur berättelsen löper, något som ännu inte tagit fart i Finland.

I detta nummer av Mera magasinet utmanar vi er läsare att pyssla MERA tillsammans! Vad sägs om ett Pop-Up kort med hjälp av anvisningar skapade av illustratören Maria Sann?

Du behöver:

- kartong i olika färger (vi har använt kartong i storlek A5)
- en sax
- lim
- linjal (om du vill)
- penna (om du vill)

← **STEG 1**

Vik ihop kartongarken så att de har en tydlig mittlinje. Klipp därefter ut former som ökar i storlek. Det kan vara vad som helst, men i exempelbilden ser du händer, en öppen bok, och ett hjärta.

← **STEG 2**

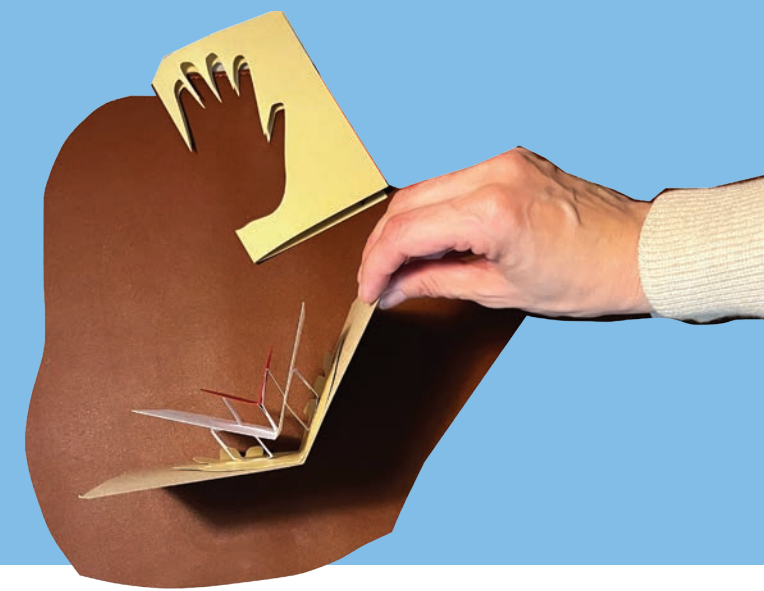
Klipp ut remsor som du sedan limmar ihop och viker så att du får några kvadrater av papper. Du kan ha olika storlekar på kvadraterna beroende på vilka former du använder, men de två kvadraterna du använder för varje lager av papper skall vara exakt lika stora.

← Du kan först forma pappersremsan till en ring, limma ändorna, och sen vika den till en kvadrat när limmet har torkat.

STEG 3 →

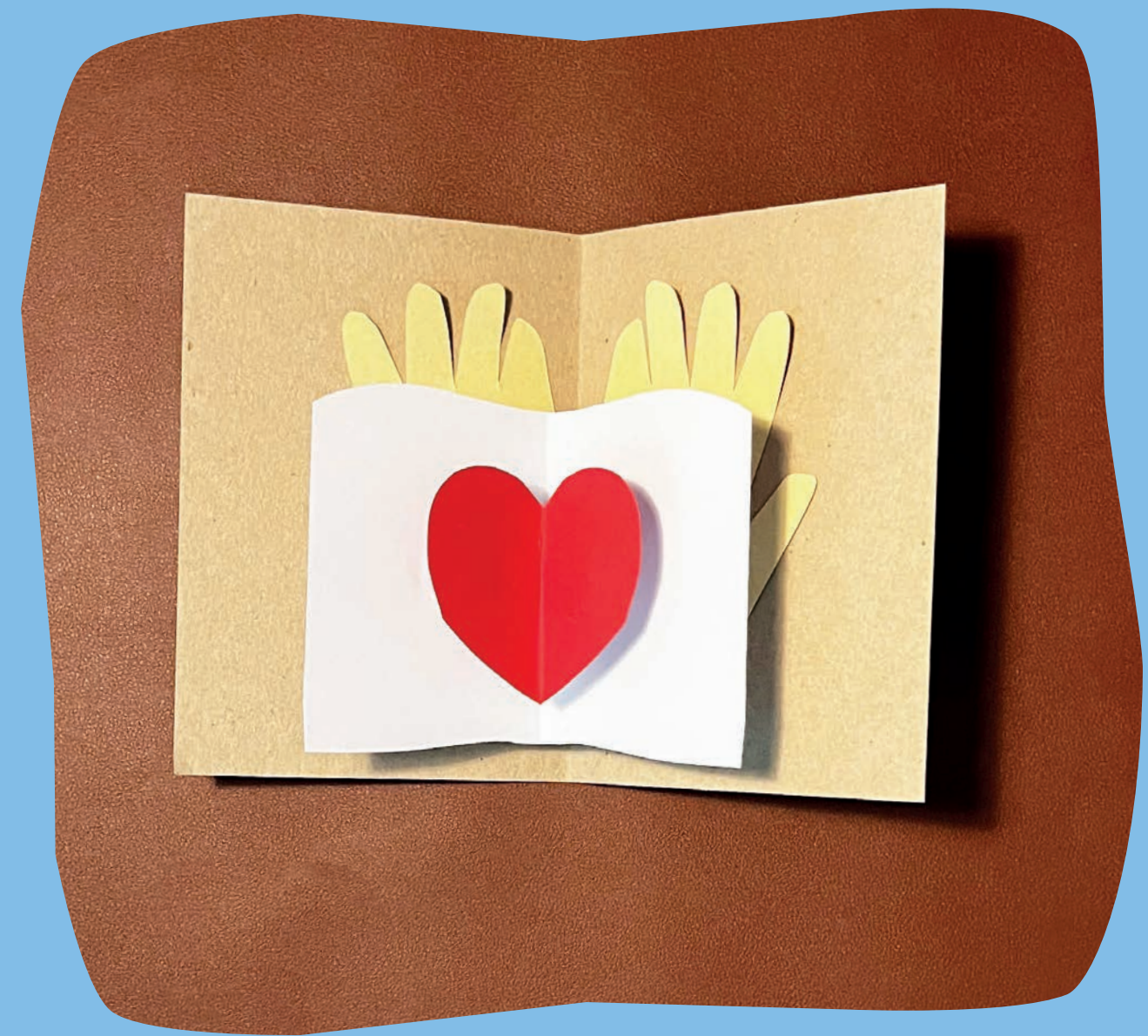
Limma dina papperskvadrater mellan dina lager av pappersmotiv. Det är viktigt att båda kvadraterna limmas symmetriskt på varsin sida av kortets rygg. På bilden här bredvid kan du se hur kortet ser ut rakt från sidan.

Så här ser vårt kort ut, och lätt som en plätt var det!

Vi är säkra på att ni gör mycker finare kort tillsammans där hemma. Eller ja, för att vara helt ärliga är vi faktiskt ganska nyfikna på om ni verkligen pysslar Pop-Up kort och i synnerhet är vi nyfikna på att se era resultat!

Tagga gärna @fibulrf om ni lägger ut era kortbilder på sociala medier så vi kan vi få se!

LEJON PÅ VIFT

Text: Wilma Möller
Illustration: Fanny Penttinen
Schildts & Söderströms

Bröderna Nilo och Aron ser fram emot skolresan till djurparken. I parken finns nämligen två lejonungar som de väldigt gärna vill återse. Men när pojkarna äntligen når inhägnaden syns inga lejonungar till. Storasyster Ines påstår att djurparken avlivat ungarna, men det vägrar Nilo och Aron tro på. En serie livsfarliga sammanträffanden avslöjar småningom att familjens granne Katrina och hennes barnbarn Sigge verkar veta en hel del om lejon ...

Lejon på vift är en spännande berättelse om barns villkorslösa kärlek till djur. Den passar bra att läsa på egen hand eller som högläsningbok.

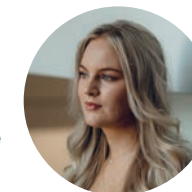

Vad inspirerade till texten, Wilma Möller?

Det var en av mina elever som ville skriva en berättelse om två kusiner som upptäcker att deras morfar har en hemlighet. Vad hemlisen skulle vara visste hon inte riktigt själv, men kanske att han hjälper skadade djur. "Tja" sa jag. "Det är ju inte olagligt att ta hand om skadade igelkottar, så det behöver

Hej Fanny Penttinen! Hur startade samarbetet med Wilma och hur var det att jobba tillsammans?

Jag blev frågad av förlaget om att jobba med Wilmas bok! På så sätt började ett jätteroligt samarbete. Jag fick hennes text och började göra skisser utgående från vad vi diskuterat ihop med Karin från förlaget. Vartefter illustrationerna blev färdiga så skickades de till båda Wilma och Karin och så workshoppade vi fram ett resultat som alla var nöja med! Det var jätteroligt och jag hoppas vi får jobba tillsammans på framtida projekt också!

han inte dölja. Men om djuren är exotiska och farliga så är det förstås en annan femma..." Jag mindes också att jag läst en artikel om djurparker som avlivar fullt friska lejon, som de själva fött upp, när det inte längre är små och söta. Och så kunde jag inte sluta grubbla på frågan - hur skulle en sådan historia kunna få ett lyckligt slut?

Vad eller vem inspirerar dig när du illustrerar?

Jag är väldigt inspirerad av sånt jag ser i vardagen, särskilt andra människor. Ibland får jag syn på en främling och tänker "Oj vilken härlig design de va på den gubben eller gumman". Det finns så många underbara ansikten och utseenden att man inte kan hjälpa att inspireras! Jag älskar också havet och de färger man kan se när solen går ner bakom det. Naturen är en stor inspirationskälla. Annat som alltid inspirerat mig har varit bl.a tecknade filmer, serietidningar och gamla skräckfilmer. Stephen Kings böcker var också en tidig källa för många av mina teckningar.

MIN PAPPA ÄR VÄRLDENS BÄSTA PAPPA

Text: Tiina Vesterlund
Illustration: Tanja Aumanen
Libraria

Min pappa är världens bästa pappa är en barnbok som ger perspektiv på psykisk ohälsa hos en förälder. Författaren Tiina Vesterlund skrev berättelsen som en del av sorgearbetet efter sin biologiska pappas bortgång, men tanken på att det kunde bli en barnbok föddes flera år senare. Tiina har mött en del fördomar kring psykisk ohälsa och sjukdom, eftersom hon själv kämpat med utmattning och hennes biologiska pappa hade schizofreni. Hon hoppas att debutboken kan hjälpa till att minska stigma kring psykisk ohälsa och vara ett hjälpmedel för familjer i en dylik situation.

Boken är illustrerad av konstnären Tanja Aumanen och ges ut i samarbete med Psykosociala förbundet i Finland.

Min pappa är verkligen världens bästa. Han är snäll och bryr sig alltid om mej. Han leker med mej i parken och vill alltid lyssna när jag sjunger. Men ibland kan han bli trött och stressad, till och med lite irriterad. Mamma säger att jag får vara med pappa bara "då han mår bra", för pappa är "inte riktigt som andra pappor".

Hej Tiina Vesterlund! Vem är du?

Jag vågar påstå att jag är en ganska kreativ typ. Jag handarbetar i olika material; garn, tyg, trä och papper. "Doodling" (engelskt ord för att "klottra") har nyligen blivit en stor del av min vardag. Musik har också alltid funnits i mitt liv; jag sjunger och har spelat/spelar; piano, trumpet, tvärflöjt och gitarr. Ja, och så tycker jag ju om att skriva.

Varför just en barnbok om psykisk ohälsa?

Psykisk sjukdom är väldigt stigmatiserad och tabubelagt. Det är något som många finner svårt, till och med pinsamt, att prata om. Ändå har alla ett psyke och mår psykiskt dåligt i något skede av sina liv. Kunskap är första steget mot förståelse, som i sin tur minskar på stigma och fördomarna. Jag tycker det är viktigt att även barn har greppbar kunskap tillhands om psykisk sjukdom och jag hoppas att *Min pappa är världens bästa pappa* kan bidra med just det.

Hej, Tanja Aumanen! vem är du?

Jag är bildkonstnär och yrkeslärare, men jobbar också en del som illustratör och även med egna bilderböcker. Dagtid arbetar jag som lärare i konstämnen på på Yrkesakademin. Utbildningen heter *Grundexamen inom mediebranschen och visuell framställning* och finns på Campus Allegro i Jakobstad.

Vilka material och tekniker använder du för att skapa bilderna?

Som illustratör jobbar jag med traditionella verktyg: Färgpennor, olika sorters tuschpennor eller flytande tusch, gouache/akvarell, akrylfärg, krita och ibland med något trevligt som jag hittar i sminkväskan. Jag gillar att testa mig fram och illustrerar i princip alltid för hand. Nackdelen med det är att det inte finns någon "ångraknapp", vilket ibland skulle underlätta processen. Jag tilltalar dock av den lite "operfekta" känslan som uppstår av handens rörelser, det omedelbara som jag ofta saknar i digitala illustrationer. (Som bildkonstnär är mitt huvudämne måleri, främst olja och akryl, då ofta i större format.)

Författarporträtt: Tiina Vesterlund, Tanja Aumanen

MIN BROR BROR

Text: Malin Klingenberg
Illustration: Eeva Nikunen
Schildts & Söderströms

Disa och hennes lillebror Bror bor i den fattiga hamnstaden Fyrudden. Deras föräldrar ägnar sig hellre åt att stjäla, supa och slåss än att ta hand om sina barn. Men Disa drömmer om ett bättre liv där hon och Bror får gå och lägga sig mätta, och äger mer än trasorna på sina kroppar. När hon plötsligt får chansen att knycka en värdefull lök-snäcka av den fruktade Marmadell tar hon den utan att tveka. Men Marmadell är inte den som låter en oförrätt passera ostraffat. Disa och Bror blir

tvungna att ge sig ut på en resa genom hela Gibats rike för att kunna betala tillbaka sin skuld. Att slå sig ihop med Marmadell kommer dock att stå syskonen dyrare än de någonsin har kunnat föreställa sig.

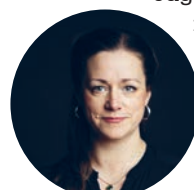
Min bror Bror är den andra delen i fantasytrilogin *Berättelser från Gibat*, en storslagen bokserie om familjeband, vänskap och om att ta makten över sitt eget liv.

Hei Eeva Nikunen! Kerro luomisprosessistäsi, kun teet kuvituksia.

Saan usein lukea kirjan varhaisen käsikirjoituksen, ja sen pohjalta mieleeni tulee ideoita minkäläisen aihe ja tunnelma kansikuvassa ja muissa kuvituksissa voisi olla. Ideoin parhaiten piirtämällä, eli alan heti luonnostelemaan paperilla erilaisia vaihtoehtoja ja usein sen kautta hahmot, sommittelu ja värimaailma selkenee. Otan myös huomioon kirjailijan ja kustantajan toiveet kansikuvan ja hahmokuviusten suhteen, eli prosessi on aina yhteistyö.

Barnen i böckerna har olika krafter. Vilken kraft skulle du själv helst ha?

Jag tror att jag helst skulle kunna flyga! Det skulle vara så spännande att få tillgång till världen på höjden!

Hej Malin Klingenberg! Visste du vad som skulle hända i alla seriens böcker innan de började ges ut?

Det var planen från början, men tiden räckte inte till. Jag håller fortfarande på med den tredje boken och vet inte hur den ska sluta ännu. Dessutom skrev jag böckerna i en annan ordning: *Min bror Bror* (bok två) är den boken jag skrev först, och den jag har jobbat med i nio år.

Författarporträtt: Aja Lund, Eeva Nikunen

GAMLINGARNA

Text: Malin Klingenberg
Illustration: Maria Sann
Schildts & Söderströms

Linnea, Jona och Ebba går bara till lekparken medan det är ljus ute. För när det blir mörkt kommer gamlingarna. Det ryktas om att gamlingarna har gömt en kniv i parkens gunga. Det är ändå säkrast att låta bli att titta efter om det stämmer. Men när Linnea får syn på en av gamlingarna i affären märker hon att de inte alls är så tuffa som de utger sig för att vara.

Gamlingarna är en berättelse om att övervinna sina rädslor och våga ta plats.

Gamlingarna är en fristående fortsättning på *Främlingarna* (2021) och *Rymlingarna* (2024). Bilderboken är Klingenberg och Sanns fjärde gemensamma. *Skelettet* (2022) nominerades till Nordiska rådets pris för barn- och ungdomslitteratur 2024.

När det blir mörkt kommer gamlingarna till lekparken

Hur kom du på idén till boken *Gamlingarna*, Malin Klingenberg?

När vi hade möte om boken *Rymlingarna* ploppade ordet *Gamlingarna* upp i huvudet. Det kändes som om vi absolut måste göra en bilderbok med den titeln som avslutning på serien. Så den här gången var det titeln som kom allra först. Vad boken skulle handla om bestämde jag när jag började skriva den.

Hur kollaborerar du som illustratör med texten i ett bokmanus, Maria Sann?

Ja, vad vore en bilderbok utan ett utomordentligt bokmanus att utgå ifrån? För mig som illustratör handlar kollaboration framför allt om att hitta en bildberättelse som stöder det som är utskrivet i texten samtidigt som den hittar det som finns utanför texten. Resultatet av ett fungerande boksamarbete är en mångfacetterad helhet som erbjuder en djup läsupplevelse både text- och bildmässigt.

Har du själv varit rädd för tonåringar när du var barn?

Jag var ganska rädd för många saker när jag var liten. Tonåringar i grupp som skränade och var tuffa tyckte jag absolut att var skrämmande. Det kan jag till och med tycka fortfarande, ibland.

Har du själv varit rädd för tonåringar när du var barn?

Jag har en bror som är nio år äldre än mig och jag minns hur begeistrad jag var av honom och hans kompisar. Jag försökte ofta hänga med dem och ville så gärna förstå alla deras samtal. Jag ville vara en av dem, samtidigt som jag visste att de var alldeles oåtkomliga för mig. Jag såg särskilt mycket upp till tonårstjejerna och minns hur jag planerade att ha likadana kläder som de, bara jag skulle växa till mig lite först.

Författarporträtt: Vanessa Forsten, Ilkka Vuorinen

HAVETS VÄKTARE 1 DE FÖRSVUNNA

Text: Karin Erlandsson
Illustration: Mattias Andersson
Hegas

Vad handlar *De försvunna* om, Karin Erlandsson?

Xen anländer till ön Norvika tillsammans med sin mamma och sin hund Hamlet. Mamman har fått jobb på öns fiskfabrik. Ön livnar sig på att fiska glasfisk, en sällsynt fisk som skimrar i alla färger och vars fjäll är hårda som glas. Stämningen på ön är märklig, och snart får Xen veta att en pojke på hans klass, Tim, försvunnit. Den första mannen försvann för tolv år sedan, samma år som man började fiska glasfisk.

Hej Mattias Andersson! Vem är du?

Hej. Jag jobbar som Illustratör, Animatör, Datorspelsutvecklare författare. Jag blev kontaktad av bokförlaget Hegas som undrade ifall jag skulle vilja teckna Karins text. Eftersom jag tyckte Karins text och bokidé lät spännande så hoppade jag på uppdraget.

Vem är Xen?

Xen heter Xenia men vill helst kallas Xen. Tillsammans med sin mamma har Xen bott på många olika platser och gått i många olika skolor. Helst skulle hen bara vilja smälta in och vara som alla andra, men känner sig annorlunda överallt. Tack och lov har hen hunden Hamlet, en samojed som förstår precis vad Xen tänker. Det visar sig snart att Xen är speciell: det är bara hen som kan rädda alla de försvunna. En gammal man på ön, Balder, har en bok där Xen (och Hamlet!) är beskrivna. Balder blir den som försöker hjälpa Xen att komma till rätta med sin hjälteroll.

Vad inspirerade dig i det visuella skapandet av Norvika och alla karaktärer?

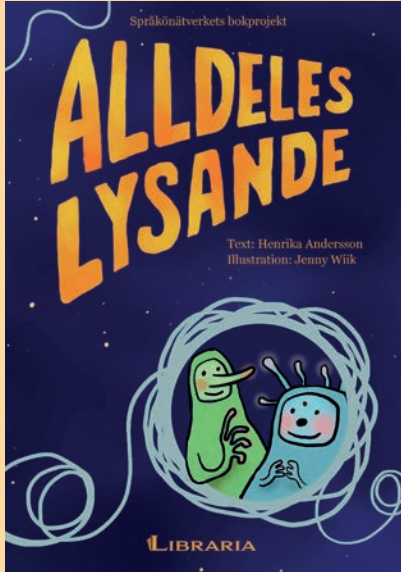
Eftersom boken är riktad till en smula äldre läsare än vad jag vanligtvis tecknar till så ville jag att bilderna skulle kännas spännande och lite magiska, framförallt på omslagen där jag får mer spelrum med färger och effekter.

Författarporträtt: Tiina Tahvanainen, Mattias Andersson

ALLDELES LYSANDE

Text: 272 elever, Henrika Andersson
Illustration: 272 elever, Jenny Wiik
Libraria

Utomjordingarna Apax och Buba har tvingats lämna moderplaneten för att rädda tottorna, sina tolv ungar. De har 24 timmar på sig att fånga in lysande historier, men var finns berättelserna som skall få tottorna att lysa?

Totalt 272 elever från olika språköar i Finland har tillsammans med författaren Henrika Andersson och illustratören Jenny Wiik skapat en bok som tänker gnistor hos både tottor och barn. Från superhjältar och skräck, från saga till dagboksblad: tolv lysande historier!

Boken är ett samarbete mellan författaren, illustratören, förlaget Libraria och föreningen Språkönätverket rf som tagit initiativ till projektet. Boken är ett exempel på vad man kan skapa tillsammans med kreativa elever och med en positiv inställning till språk. Boken utkom i maj 2025.

Varför heter boken "Alldeles lysande", Henrika Andersson?

Namnet på boken gav sig självt. De tolv berättelser som skulle fångas in och få utomjordingarnas ungar att lysa igen behövde vara just det; alldeles lysande.

TILLSAMMANS var toppen. Att få träffa alla klasserna var för sig också toppen. Men att senare behöva rata en bra idé var kanske botten men nödvändigt för helheten.

Är nån av de tolv historierna som ingår i boken din favorit?

Historien om vännen Veikko var rolig att skriva eftersom det var första gången jag fick möta en väte. Historierna är alla olika och utgick från klassens önskemål. Jag fick skriva både hjältesaga, spökhistoria, reportage och en skräcknovell. Kanske var jag nöjdast över den första och sista berättelsen och hur silvertråden galant knöts ihop av bara farten.

Hurdan teknik använde du för att skapa bokens bilder, Jenny Wiik?

Blyertsskisser och sedan linjer och färg i Photoshop.

Bokens bilder är en blandning av illustration och serieteckning. Varifrån kom iden att inkludera text i bilderna?

Henrika föreslog att Kotkas berättelse kunde vara en serie, och ungefär samtidigt ritade jag "mellanvinjetter" med Apax och Buba. Vi kom på att de behöver pratbubblor så serieteckningens smög in också där.

Vad kom först- barnens bilder eller dina?

Apax, Buba och de sovande tottorna ritade jag före vi träffade barnen, eftersom de figurerna var en del av ramberättelsen, och bilderna kunde hjälpa barnen att komma in i bokens värld. Men sedan tecknade barnen på våra arbetsblad, och jag började skissa kapitlens bilder efter att jag gått igenom teckningarna, och lät dem inspirera mina illustrationer.

Författarporträtt: Henrika Andersson, Jenny Wiik

SOLEN VÄCKER JUNO

Text: Karin Erlandsson
Illustration: Karoliina Pertamo
Schildts & Söderströms

Det är dags för Juno att stiga upp. Solen väcker valarna i havet, gungorna i lekparken, dammråttorna under sängen, och Juno såklart.

Karin Erlandsson och Karoliina Pertamo är tillbaka med en uppföljare till den uppskattade *Juno tänder månen*. Den här gången tar de våra allra yngsta läsare med på en vandring genom Junos värld, i dagsljus. *Solen väcker Juno* är en bok att mörna sig till eller läsa vid frukostbordet för en solig och färggrann start på dagen.

Solen väcker Juno är Erlandssons och Pertamos andra gemensamma bilderbok.

Vem riktar sig boken till, Karin Erlandsson?

Solen väcker Juno är uppföljare till *Juno tänder månen* som gavs ut 2024. Sol-boken är en godmorgonbok för barn mellan ett och tre år, de barn som inte längre gnager på sina böcker men ännu inte hänger med i långa berättelser.

Vad handlar boken om?

Läsarna får hänga med då solen väcker bilar, bussar, poliser och bovar, badankor och till sist Juno som vaknar i sin säng. Boken innehåller under hundra ord, så illustrationerna är viktiga för att berättelsen ska vidgas.

Olika sinulla jokin erityinen inspiraationlähde tämän kirjan visuaalista maailmaa luodessa, Karoliina Pertamo?

Tietysti tärkeää, että toinen kirja on samassa mailmassa kuin ensimmäinen. Nyt sain vaihtaa värimaailman aamun väreihin. Otin mukaan paljon keltaista ja pyrin kuvaamaan lisääntyvän valon hetkeä.

Mitä toivot pienten lukijoiden ajattelevan tai tuntevan, kun he katsovat kuviasi?

Toivon antavani vähän niiden ihanien lämpimien mökki-aamujen onnea ja taikaa, jota voi olla ihan arkiaamuissa kotonakin. Kuvittelen turvallisia aamuja lukuhetkiä heräävän lapsen kanssa ja toivon kirjan tuovan lämpöä lapselle ja lukevalle aikuiselle.

Onko sinulla itselläsi muistoja lapsuudesta, jotka liittyvät erityisesti aamuun tai yöhön?

Muistan kesäaamut mökillä, joka meillä oli kun olin alle 8-vuotias. Ihana herätä ja huomata auringon valo, kuulla lintujen laulua ja tuntea kahvin tuoksu ulkoa.

Författarporträtt: Tiina Tahvanainen, Susanna Kekkonen

EN FJÄRIL UNDER NYCKELBENET

Annika Rautomaa
Schildts & Söderströms

Fjortonåriga Isas mamma och pappa meddelar att de ska skiljas, eftersom pappan blivit kär i en ny kvinna. Isa och lillebror Atte far illa på olika sätt av uppbrottet. Atte börjar snatta och Isa är övertygad om att pappa inte längre älskar henne. Allt är förstört. I skolan finns Axel som går i nian. Han verkar vara den enda som förstår hur Isa har det, för hans pappa har också stuckit. Dessutom är han snygg.

En berättelse om att gå sin egen väg trots att livet förändras. Kanske blir det ändå bra till slut?

Hej Annika Rautomaa! Vem är du?

Jag är jag! Oftast. Ibland, när jag blir ivrig och sjunker in i fantasins värld, kan jag bli någon annan en stund. Det är en del av magin med att skriva. När jag skrev *En fjäril under nyckelbenet* var en del av mig huvudpersonen Isa, en ganska barnslig men också modig 14-åring med mycket angst under bröstbenet. Det jag mest hoppas på med boken är att den som läser också ska känna igen sig, och kanske få tröst och fjärilsvingar några ögonblick.

Din bok är skriven på det som kallas lätt svenska. Vad är det svåraste med att skriva lättläst?

Det är otroligt svårt. Grundbultarna i lättläst är konkreta, korta ord och korta meningar med rak ordföljd i stället för långa och snirkliga. Det ska inte finnas alltför många personer i berättelsen, och handlingen får inte spreta åt många håll. Syftningarna måste vara extra tydliga, och hoppen i tid och rum så få som möjligt. Det allra svåraste var kanske kravet på fullständiga meningar, det påverkade rytmen, och att undvika metaforer. Jag som älskar metaforer! Men det blev en bok i alla fall.

En fjäril under nyckelbenet vann LL-centers manustävling "Skriv för mig!" i kategorin lättlästa ungdomsromaner.

Ur juryns motivering: "Berättelsen blixtrar och bärs av sin huvudpersons befogade ilska. Ärligt och rakt mejslar Annika Rautoma fram stora känslor med små medel och kryddar med träffsäker dialog. Lättläst med nerv och en glimrande tajt språkdräkt."

JAG SKAR MIG I HJÄRTAT

Text: Minna Lindeberg
Förlaget M

Hur dödar man nånting levande med händerna? Hur släpper man taget om nånting som är större än en själv? Nadja stalkar Ilta trots att deras förhållande är över. De har varit ihop i två år och under den tiden har Nadja gått helt upp i henne, hon skippade gymnasiet och tog tåget hela vägen till Kalajoki. Men hur ska Nadja nu gå vidare och vara själv när livet och huvudet är kaos?

Allting är en övning i att mista varandra: mamma är på sjukhus, den bästa vännen Carolus pappa Torsten är gammal och skröplig. Carolus gör sitt bästa för att hjälpa till. Men det finns en gräns för allt. Eller finns det? Hur nära får man gå?

Jag skar mig i hjärtat är en drabbande roman om att stå vid branten: om mental ohälsa, förlust och relationer. Den svarta humorn, det drastiska tilltalet och det känslomässiga bråddjupet är typiskt för Lindeberg.

Alla böckerna i trilogin behandlar svåra ämnen. Vilken var svårast att skriva och hur påverkas du själv av skapandeprocessen?

Trean var helt klart svårast att skriva. Den behandlar tunga ämnen som psykisk ohälsa och besatthet. Jag fick gräva djupt för att hitta rätt. Nadja är aderton år och övergiven. Hon kan inte släppa Ilta som var en toxisk relation från början. Jag påverkades ganska mycket av gamla minnen som jag kunde använda. Allting är förstås fiktion men det tog tid att hitta rätt.

Hur lång tid tog *Jag skar mig i hjärtat* att skriva?

Det tog kanske tre år att skriva boken. Jag vet inte riktigt vad som räknas som början. Egentligen befinner sig en författare hela tiden i olika faser av skrivandet. Ibland kommer det en mening och nästa gång fem stycken. Men ungefär tre år.

Vad eller vem inspirerar dig just nu?

Just nu inspireras jag inte av någonting. Ser mest på Netflix för att komma ur boken. Och så läser jag. Vet inte ens om jag någonsin kommer att skriva nånting mer. Just nu är det bara tomt.

KAPLAMAK- EN CIRCUSSOMMAR

Text: Sanna Sofia Vuori
Illustration: Jonna Jylhä
Förlaget M

När Elle, 10 år, får veta att hennes mormor Kerstin jobbar på en cirkus blir hon hur glad som helst. Mamma har såklart glömt att berätta det allra viktigaste. När Elle åker till Kaplamak blir hon kompis med jonglören Blanka, och de upptäcker att något är på tok: cirkusens stjärnartister har försvunnit spårlöst. Medan Blanka och Elle försöker lösa den kluriga gåtan upptäcker Elle att hon själv besitter en magisk förmåga.

Ibland är verkligheten nånting utöver det vanliga! *Kaplamak* är en skildring av en magisk, popcorns- och kanelbulle doftande barndomssommar. Jonna Jylhäs dekorativa bilder i pastell kompar Sanna Sofia Vuoris berättelse som passar utmärkt både som högläsning eller för att läsa själv.

Utkommit på finska hos Tammi.

I magiska Kaplamak kan nästan vad som helst hända!

Varifrån kommer ordet Kaplamak, Sanna Sofia Vuori?

Från google translate då jag sökte ord för en performans för kanske 15 år sen. Ordet blev kvar i mitt undermedvetna trots att performansen uteblev. Och nu ploppade det upp i det medvetna och fick äntligen vara med! Visst låter det som en by i purfinska Tavastland? Inte? Perfekt!

Onko sinulla jotain taianomaista voimaa, Jonna Jylhä?

Itsestäni en tiedä, mutta ajattelen, että tarinoilla ja esityksillä on oma maaginen voimansa, johon katsoja heittäytyy mukaan. Kaplamakissakin sivutaan esittävän taiteen termiä "neljäs seinä", jonka rikkomalla tarinan hahmo "katsookin kameraan" ja ikään kuin rikkoo illuusion "oikeasti silmien edessä soljuvista tapahtumista". Kirjan alussa kerrotaan Ellen äidistä, joka tutkii tuota esittävän taiteen "neljättä seinää". Halusin myös kuvituksissa leikkiä tällä, ja heti alussa Elle katsookin lukijaa silmiin ja rikkoo näin "neljännen seinän".

Har du något barndomsminne av att gå på cirkus?

Cirkus Finlandia ja, men inget jättespeciellt. Jag är så gammal att man fick ha en massa djur på cirkus när jag var liten så visst var det spännande att se dem, men det är jättebra att elefanter och giraffer inte längre medverkar. Förutom i *Kaplamak* där de har en egen ombudsman och lever ett artypiskt liv. (Och så är det ju en bok..)

Onko sinulla jokin lapsuusmuisto sirkukseen menemisestä?

Jonkinlaisena sirkuskokemuksena voi kai pitää telkkarista katsottua Pelle Hermannia. Lapsena aina harmitti, kun Pelle Hermannin vain puhui sirkuksesta, mutta sieltä sisäلتä ei koskaan näytetty. Ehkä tästäkin johtuen halusin piirtää Kaplamakiin koko aukeaman kokoisen näkymän sirkuksesta sisältä.

STIVENS FAT ÄR UTAN MAT

Text: Ted Forsström
Illustration: Åsa Lucander
Förlaget M

Har du nånsin tänkt på hur frustrerande livet kan vara för en katt? När något så enkelt som mat misslyckas gång på gång? För katten Stiven kan det inte vara simplare: finns det ingen mat på Stivens fat ska fatet fyllas med mat. Hur kan en hel familj ha så svårt att begripa detta?

Matvraket Stiven är en envis dramaqueen som håller hela familjen gisslan med ett enda uppdrag: mera mat medetsamma! Han är en stor personlighet, växelvis majestätisk och patetisk, och varken mamman, pappan, barnet eller babyen kommer undan hans stän-

Maten är slut! vrålar Stiven. Det är akut! Kom ut!

diga krav på mat och uppmärksamhet. Det här ger upphov till situationskomik i den bekanta vardagen i en småbarnsfamilj med husdjur, briljant fångad i Åsa Lucanders levande bilder.

Ted Forsströms text är stämningsfull och vardagsnära, och ibland bryter hans karaktäristiska lekfulla rim fram. Hög igenkänning för småbarnsfamiljer och framför allt för alla som äger en katt eller för alla som ägs av en katt. Duons förra godnattsaga *Snälla Stella, sluta skälla!* nominerades till Finlandia-priset.

Hej Ted Forsstrom! Har katten Stiven en annorlunda personlighet än hunden Stella från er förra bok?

En av Stivens och Stellas likheter är att de båda har väldigt bra fantasi, men jag tror att en stor skillnad är att Stiven agerar nästan uteslutande ur ett egoistiskt perspektiv. Han är dramatisk och engagerad när det gäller sin egen utfodring, men ganska obrydd när det kommer till allt annat. Stella tänker alltid på hela flockens bästa, på ett dramatiskt och engagerat vis. Ganska stereotyp katt- och hundtänk med andra ord! I texten så kommer det här fram genom att Stivens fantasier kretsar endast kring vad som kommer att hända med honom om han blir utan mat, men Stellas fantasier kretsar kring fenomen som påverkar alla i familjen.

Hur lång tid tog det att illustrera den här boken, Åsa Lucander?

Det är svårt att säga exakt eftersom jag parallellt jobbade med mitt animationsjobb. Jag tog tjänstledigt i ca 2 månader, sen jobbade jag kvällar och veckoslut på boken, så ungefär 3-4 månader sammanlagt.

Vem eller vad inspirerar dig just nu?

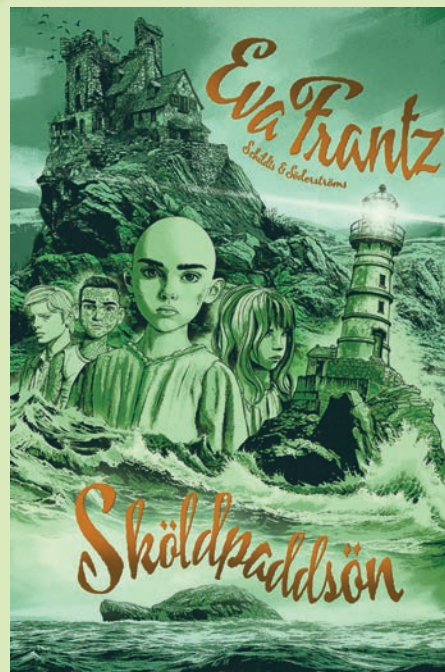
Just nu lyssnar jag på en podcast som heter *Talk Art* – Jag älskar att lyssna på poddar när jag jobbar!

Vem eller vad inspirerar dig just nu?

Just nu inspireras jag av tevespelet *Blue Prince*, brädspellet *Slay the Spire*, bokserien *Dungeon Crawler Carl*, och komediserien *What we do in the shadows*.

Eva Frantz *Sköldpaddsn* är en mystisk kapitelbok om vänskap och utanförskap i sekelskiftesmiljö.

SKÖLDPADDSON

Text: Eva Frantz
Schildts & Söderströms

Året är 1895 när tolvåriga Edla tar färjan till Sköldpaddsn. Hon har bara en släkting kvar i livet, kusinen Joline som arbetar på öns pensionat. Trots att Joline inte verkar vilja veta av henne får Edla bli lillpiga på pensionatet. Men det är svårt att anpassa sig till livet på den karga och ogästvänliga ön. Dessutom tampas Edla med många frågor. Varför finns det inga andra barn på ön? Och vem är det som bor i Kaptenens hus högst uppe på kullen? I byn påstås det vara ett vidunder, men kan det verkligen vara sant?

Sköldpaddsn är en spänningsroman om utanförskap, vänskap och om att hitta sin plats i världen.

Hur fick du idén till *Sköldpaddsn*, Eva Frantz?

Jag var på semester i Italien och satt varje dag och tittade ut över en ö som var formad som en sköldpadda. På ön fanns bara ett gammalt kloster, en kyrka och ett torn där man en gång spanat efter sjöröware. Och då gick ju min fantasi igång på momangen.

Bokens huvudkaraktär är tolv år gammal. Hur var du själv som tolvåring?

Lillgammal, fantasifull och pratsam. Men på insidan ganska osäker och livrädd för att göra bort mig. Där avundas jag Edla, huvudpersonen i boken. Hon struntar i vad folk tycker.

Är tonen i *Sköldpaddsn* lik din första barnbok *Hallonbacken*?

Lite grann, både utspelar sig ju en bit tillbaka i historien och handlar om ensamma barn som hamnar på besynnerliga platser. Men medan *Hallonbacken* var mera av en skräckbok är *Sköldpaddsn* snarare fantasy. Jag tror ändå att de som gillade *Hallonbacken* ska känna sig hemma också i den här boken.

FUSKMÅSEN FY

Linn Henrichson
Förlaget M

Fuskmåsen Fy styr kosan söderut för vintern. Den kretsar över torg, marknader och uteserveringar medan den spanar efter glass, ostron och falafel. Men att vara mattjuv är inte enkelt – särskilt inte när det också finns andra som gör anspråk på läckerheterna. Hux flux dyker en bovfink och sedan en tvättakta bergtjuv upp. När Fy anländer till skatteparadiset och möter snåltrasten och skatan är det droppen. Fuskmåsen Fy behöver en magnifik idé för att överlista de andra bovarna.

Fuskmåsen Fy är en bilderboksdebut om fullt spel och bedrägerier. Linn Henrichsons virtuost illustrerade berättelse på rim går i dialog med våra nordiska barnboksgiganter och sällar sig samtidigt till ett fränt, grafiskt bildspråk.

Utkommer i september.

*Fy! ropar folket på gatan i kör
när fuskmåsen snyltar och snattar och stör.
Dom kallar på mig och dom får som dom vill
tänker fuskmåsen Fy när den knycker en sill.*

Hej Linn Henrichson! Det här är din första bilderbok. Berätta kort om dig själv!

Förutom att det är min första bilderbok är det också första gången jag gör något som riktar sig till barn. Det känns roligt att ge sig in i något nytt där målgruppen är helt annan än jag är van vid. Min utbildning är inom grafisk design, vilket jag har hållit på med i över tio år. Efter att ha gjort min master på Konstfack 2020 flyttade jag till Köpenhamn och har sedan dess riktat in mig mer på konstfältet och delat upp min tid mellan bildkonst och design. Idag har jag en egen studio och jobbar med bokdesign, visuella identiteter och olika konstprojekt. Efter att jag blev förälder för några år sen har världen av bilderböcker öppnat sig för mig, och jag har insett vilken stor roll böckerna spelar i vardagen när man har barn. Att följa med hur min dotter reagerar på olika bilder och berättelser har gjort mig inspirerad att själv ge det ett försök.

Varifrån kom idén till den här boken?

Idén till boken kommer från en rad observationer jag gjort av fåglar i Köpenhamn, där jag bor. Av de djur vi stöter på i vardagen är fåglarna de som vi har minst kontroll över, vilket ger dem en särskild egen agens och möjlighet att ställa till med fanstyg för människor. Det gillar jag. Jag har sett skator stjäla bageripåsar från parkerade barnvagnar, måsar knycka åt sig hela kebabrullar direkt ur handen på folk och argsinta gäss fräckt jaga iväg hela picknicksällskap i parken för att sen själva ta över kalaset. Jag ville skapa en rolig bilderbok med ett karaktärsgalleri av fågeltjuvar där man får följa med en rad matstöldar från deras perspektiv. Jag är dessutom fascinerad av flyttfåglar som fenomen, det är roligt att tänka på dem som beresta och världsvana djur. Eller som svinaktiga turister. En fuskmås som ger sig ut på en lång resa genom Europa är utgångspunkten för min bok.

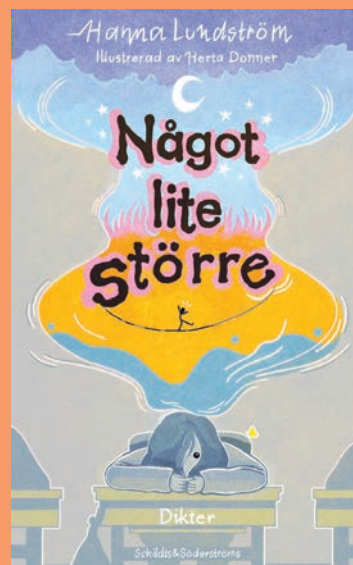

NÅGOT LITE STÖRRE

Text: Hanna Lundström
Illustration: Herta Donner
Schildts & Söderströms

Hanna Lundström är känd för sin lyhörda och varma poesi för småbarn. I sin nya diktsamling vänder hon sig till de äldre barnen, till dem som navigerar mellan kravhav och vänskapsrelationer, identitetsfrågor och vardagsstress.

Det handlar om att vilja höra till och bli lämnad i fred. Om att vila i sitt eget inre och stå på sig i en hektisk yttre värld. Och såklart om att vara kär och få sitt hjärta krossat.

Herta Donners illustrationer bjuder in till reflektion och kravlös tolkning. Tillsammans med dikterna skapar de en läsupplevelse att dröja kvar vid och få kraft från när vardagen och världen snurrar för fort.

Diktsamlingen passar även dem som vill läsa lättläst poesi.

Hurdana rutiner kring skrivande har du när du jobbar med en bok, Hanna Lundström?

I början skriver jag mycket flödestext för att hitta teman och stämningar som fascinerar mig. Sedan brukar jag hitta på olika utmaningar som får mig att skriva dikter på olika sätt. Jag tycker att det blir bäst när jag kan skriva många dagar i sträck, för då kan jag samla på mig nya idéer mellan skrivpassen och se texterna utvecklas både under skrivpassen och mellan skrivpassen.

Hur blir en dikt till?

Ibland börjar processen med ett enskilt ord, ett sådant som är lite bättre än andra ord. Ibland börjar allt med en känsla eller ett fenomen som jag tycker att förtjänar en egen dikt. Jag träffar många barn i min vardag och jag brukar också försöka stanna upp och tänka på vad som är viktigt i deras vardag, vilket också leder till att jag behöver återvända till hur jag såg på världen när jag själv var barn.

Vilken utmaning råkade du ut för medan du skrev Något lite större?

Den stora utmaningen var att hitta mitt sätt att skriva på fri vers. Jag ville alltså avstå från att rimma den här gången och istället hitta ett nytt sätt att uttrycka mig. Det var ett äventyr, och jag tror att jag har upptäckt nya saker om mig själv som skribent.

Är det annorlunda att illustrera dikter än att illustrera andra typer av texter, Herta Donner?

Jag har märkt att det är bra att inte låta illustrationen styra läsarens tolkning av dikten, fast man förstås kan bjuda på några alternativ.

Var hittar du inspiration för dina illustrationer?

Jag läser texten, tänker på åldersgruppen och lyssnar till författarens tankar om vilken stämning illustrationerna gärna får förmedla. Sen går jag ofta en längre period och samlar på mig idéer och inspiration från sådant jag råkar på i min omgivning. Sakta brukar stil, stämning och palett ta form.

Varför behöver 11-åringar poesi?

Jag är själv lärare i årskurs 5, och har i och med det sett hur poesi kan vara en möjlighet för också lite svagare läsare att ta sig an djup och berörande tematik. Texterna är kortare och känslan mera tillgänglig när det är fråga om dikter.

Ulla Donners *Stoppa tjuven!* är en fartfylld bilderbok med tjuvjakt, fyrbenta hjältar och urroligt språk! "Ingen fara, sayonara!" Donner är känd för sina älskade seriealbum (som bland annat vann Urhunden och Träskallepriset 2024).

En bedårande och girig jycke står i centrum för Ulla Donners efterlängtnade bilderboksdebut. Med den långfingriga skurken i spetsen och ett helt hov av fyrbenta rånoffer på släp uppstår en humoristisk tjuvjakt på rim. Men vi vet alla hur det går för den som gapar efter mycket, i det här fallet en oemotståndlig boll. Det slutar med kedjekrock och stor förvirring. Bred representation av hundraser utlovas.

STOPPA TJUVEN!

Ulla Donner
Schildts & Söderströms

Hur fick du idén till den här boken, Ulla Donner?

I någon period av sömnlöshet började det trilla in rim i mitt huvud, och jag blev lite besatt av att få ihop en berättelse kring dem. Så blev den lilla tjuven till. Jag hade länge tänkt att om jag någonsin försöker göra en barnbok, så skulle den vara mycket enkel, och för små barn. Det finns massor av otroligt bra barnböcker för lite äldre barn, men jag tyckte mig se en brist i böcker för 2–3-åringar. Eller kanske 1–3-åringar?

Vad är skillnaden i processen att skapa serier och att illustrera?

I det här skedet har jag gjort serier så länge att jag känner mig mer självsäker på det området. Den här barnboken är, trots att den till sin form är enkel och kanske inte så nyskapande, mer av ett skrämmande experiment för mig, eftersom jag inte har en aning om den resonerar med små barn.

VAR KOMMER ALLA DAGAR IFRÅN?

Maija Hurme
Schildts & Söderströms

Maija Hurmes *Var kommer alla dagar ifrån?* samlar barns stora och små frågor i en filosofisk bilderbok för gemensam läsning.

Hjalmar och Eva har många knepiga frågor. I den här boken finns de alla samlade. Det är bra eftersom de vuxna annars glömmar bort dem. Hur vet man att man är fri? Varför luktar bebisar popcorn? När är vi framme? Varför har jag så många frågor?

Hur fick du idén till den här boken, Maija Hurme?

En bekant berättade att hennes barn en kväll vid läggdags hade ställt frågan: Var kommer alla dagarna ifrån? Det var en så fin fråga att jag började fundera över alla frågor mina egna barn ställt, de där frågorna som är så stora och kloka och ganska svåra eller till och med omöjliga att svara på. Jag diskuterade också flera gånger med min nu 9-åriga dotter som är en verkligt stor tänkare. Många av frågorna i boken kommer från henne. Hon ville till exempel veta om nån kan tänka på exakt samma fråga som hon tänker på just nu. Och det var hon som tänkte att fåglar kanske drömmer om hur det är att vara hamster. (Här finns det faktiskt forskning som visar att fåglarna drömmer om att flyga! Tänk, det har någon forskat i, och det är ganska fantastiskt!)

Var kommer alla dagar ifrån? är en filosofisk bilderbok i samma anda som Hurmes *Alla mina sista*. Parallellt med de existentiella frågorna hittas frågor om världen omkring oss och humoristiska funderingar. Boken inspirerar till samtal mellan barn och vuxna, eller mellan vem som helst som tycker om att läsa tillsammans.

Hur lång tid tog det att skapa den här boken?

Jag har samlat på frågor under en längre tid, ritat bilder och byggt ihop en berättelse. Det har grott i flera år redan! Själva berättelsen om två barn och deras mormor som åker ut till en ö tillsammans kom till ganska sent i processen. Det behövdes ett ställe, massor av tid och en klok vuxen att ställa frågorna till.

Är det här en uppföljare till *Alla mina sista*?

Det är inte en uppföljare, men kanske någon slags släkting. Också det här är en episodbok med massor av olika, små och stora tankar, som man kan fundera kring tillsammans med den som läser boken.

MAAMAA

Text: Stefanie Tuurna
Schildts & Söderströms

Akiras enda vänner är en cykel och en diktafon. Till dem kan han prata, medan stamningen sätter stopp för det framför andra människor. Och ingen låter Akira glömma att han pratar konstigt. Eller att han är halvjapan.

Akiras föräldrar kämpar med sina egna sorger, men ger honom idén att spela in sin röst. Ur ljudklippen uppstår en melankoliskt vacker versroman om en mobbad gymnasieelevs inre världar och flyktvägar.

Maamaa är en häpnadsväckande debutroman om att hitta sin egen röst.

Hur fick du idén till den här boken, Stefanie Tuurna?

Idén bestod av flera små idéer som jag ville testa och se om de kunde passa ihop. Jag har länge varit en stor beundrare av japansk kultur, bland annat tack vare Miyazakis filmer som jag älskar. Jag hade länge drömt om att skriva en fantasybok i samma anda. Det var faktiskt intressant hur jag i början skrev manuset i ett helt annat format. Jag skrev till exempel berättelsen i tredje person, men insåg att det inte var övertygande. Jag ville inte att stamningen bara skulle synas i dialogerna, utan genomsyra hela texten. Så jag bestämde mig för att börja om och skriva allt i första person – som en audiodagbok. Huvudpersonens stamning blev kärnan i hela berättelsen.

Varför ville du skriva en bok om stamning och mobbning?

Stamning är något som kanske inte fått så mycket synlighet. Personer som stammar har ofta svårt att försvara sig verbalt mot mobbare, så jag ville skriva en bok där deras röst verkligen blir hörd.

Hur lång tid tog skrivarbetet?

Jag skrev den första versionen på ett par månader, men tyckte att det inte fungerade och började om. Den andra versionen tog bara två månader. Jag hade mycket tid – det var ju sommarlov! Självklart fixade vi några saker med förläggaren efteråt, och jag konsulterade även sakkunniga inom stamning, japansk kultur och gymnasieliv.

Huvudpersonen Akira går i gymnasiet. Hur var du själv i samma ålder?

Jag var konstnärlig och funderade mycket på om jag helst ville satsa på musik eller litteratur som yrke. Jag minns hur jag satt i skolbiblioteket under håltimmarna, med planen att plugga till studentskrivningarna – men tankarna flög i väg till helt andra saker. Snygga gymnasiekillar och manusidéer...

Vem eller vad inspirerar dig just nu?

Att skriva, att göra musik och att uppmuntra andra att skapa konst! Det gör oss så gott att få uttrycka oss. Man behöver inte vara proffs för att skapa. Man behöver inte be någon om lov för att göra konst.

KOM VINDEN!

Text: Mimi Åkesson

Illustration: Linda Bondestam

Förlaget M

I den här boken far och flyger det – och ibland är det alldeles stilla. För vinden gör som den vill. Mimi Åkessons och Linda Bondestams lekfulla bilderbok inspirerar oss till att upptäcka vinden, leka med den och få syn på oss själva i förhållande till den. För vad händer när vi vill att det ska blåsa mer – eller mindre? När vinden vänder? Eller när vinden blir farlig och blåser upp till storm?

Ett fartfyllt utforskande av en av naturens oundgängliga krafter som vi inte kan rå över. Om vinden i vårt liv och vårt liv i vinden.

Utkommer i augusti, i Sverige hos Natur & Kultur.

Vad är tanken bakom texten, Mimi Åkesson?

Texten är en röst som pratar med vinden. Den tillhör någon som tycker om att vara tillsammans med vinden – men som nog också gärna vill styra den. Det upprepande tilltalet är ett försök att visa vindens olika skepnader – Åh. Oj! Nämen! Hurra! Kanske känner någon igen sig i en eller flera reaktioner?

Vad är det bästa med Lindas bilder?

Att hon har en omisskännlig stil – härlig, vacker och kraftfull. Och att hon kan tillföra nya dimensioner till texten. I den här boken har vindens styrka, hastighet och riktning varit viktiga att gestalta (och vilka effekter de kan få). Från stiltje till tromber!

Vad var det bästa med att illustrera den här boken, Linda Bondestam?

Jag tyckte det var fantastiskt att få teckna en berättelse med en osynlig huvudperson. Det var superroligt att göra en bildberättelse kring en så fåordig text som är skriven av någon annan än jag själv. Jag tycker den gav mig möjligheten att vara extra påhittig i bildberättandet.

Vad var det roligaste med att teckna just de här bilderna?

Jag försökte vara lite som en naturkraft själv, fri som vinden! Öste på med färg och tecknade till och med en del med fingrarna. Jag tycker också det är väldigt härligt att jobba med tempot och i bildberättelsen. Berörande på bildordningen och vad man väljer att visa kan man styra energin i läsoplevelsen. Tycker Mimis enkla men precisa text passade extra bra!

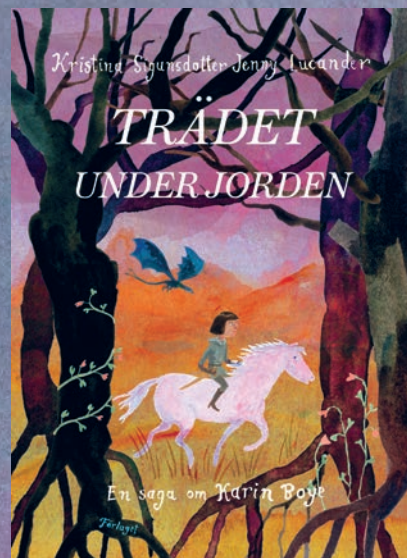

Linda Bondestam erhöll Augustipriset år 2024 för sin förra bok *Chop Chop*. Den nominerades även till Finlandia och Runeberg Junior. Tillsammans med Mimi Åkesson skapade hon *Här är alla*

andra som utkom 2022. Den utsågs till en av *100 Outstanding Picturebooks* i Bologna 2023 och nominerades till Runeberg Junior.

TRÄDET UNDER JORDEN

Text: Kristina Sigunsdotter
Illustration: Jenny Lucander
Förlaget M

*Gryningen vet det som skymningen tror
lev, du modiga, väx, bli stor
men akta dig för skogen
där sömnen bor.*

Augustprisade författaren Kristina Sigunsdotter och Nordiska rådetprisade illustratören Jenny Lucander har tillsammans skapat en mästerlig bilderbok för läsare i alla åldrar, där text och bild vävs samman till en saga som andas poesi och äventyr.

När Karin leker kurragömma i parken hittar hon ett märkligt träd. Trädet visar sig vara en portal till underjorden. Här träffar Karin sierskan, som förut-

Hej Kristina Sigunsdotter! Hur kom det sig att du ville göra en barnbok om just poeten Karin Boye?

Hon levde ett spännande liv som lesbisk poet och författare i en tid då världskrigen härjade och kvinnokampen växte. Dessutom har jag älskat Karin Boyes poesi sedan jag började läsa henne som trettonåring. När jag nu satte mig in i hennes barndom med en alkoholiserad mamma och en pappa som älskade att läsa sagor så visste jag att jag måste skriva en barnbok om henne.

Hur valde du bokens färgskala, Jenny Lucander?

Färgerna uppstod mycket intuitivt medan jag utforskade karaktärerna och funderade på bokens värld. Jag tänker på dramatiska vackra världar med stora känslor, vilda djur, spänning och kärlek. Då får färgerna bli sådana att de passar den här typen av berättelse. Lila, rosa, mörkblå, orange och svart.

Vad var svårast med arbetet?

Boken är också en kärleksberättelse där Karin ska rädda prinsessan som sitter fångslad i Örnerget, en berättelse som bygger på den verkliga kärlekssagan mellan Karin Boye och hennes fru, den unga halvjudinnan Margot Hanel som

Karin räddade undan nazisterna i Tyskland. Men när Karin dog åkte hennes mamma till Karin och Margots lägenhet i Stockholm och krävde att få alla deras brev, som därefter försvann spårlöst. Jag kunde inte ens få reda på vad Karin hade för smeknamn på sin älskade. Som tur var fick jag tag i Karin Boye-kännaren Pia-Kristina Garde som genom efterforskningar visste att Karin brukade kalla Margot sin "lilla fågel", vilket blev en viktig pusselbit i min saga.

Hur gick du till väga för att hitta karaktärernas utseende?

Eftersom boken baserar sig på verkliga karaktärer så forskade jag mycket och kollade på gamla fotografier av Karin Boye och Margot. Det gjorde faktiskt mitt jobb mycket lättare och roligare. Jag tog inspiration men skapade inte identiska kopior av dem.

Författarporträtt: Linus Lindholm

HAVETS VÄKTARE 2: UNDER YTAN

Text: Karin Erlandsson
Illustration: Mattias Andersson
Hegas

Vilka material och tekniker använde du för att skapa bilderna, Mattias Andersson?

Jag tecknar i datorn med en digital ritplatta. Det är precis som att teckna för hand men med fördelen av att man kan skala, sudda och ha tillgång till alla världens färger.

Vem eller vad inspirerar dig just nu?

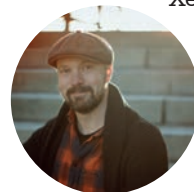
Min största idol är Tove Jansson men jag är även väldigt inspirerad av tecknad film och japansk manga då jag skapar.

Terrorn trappas upp mot befolkningen på ön. Först försvann en person om året. Nu har någon sprängt fiskfabriken, med flera döda och skadade som resultat. Och samtidigt blir det allt tydligare att Xen är den enda personen som kan göra något, och att hen måste bege sig ner under ytan där glasfiskarna och lyktfolket finns.

En allegori över relationen mellan människa och natur – eller helt enkelt ett gastkramande äventyr med fantastiska inslag? *Havets väktare* är ett iskallt thrillerdrama som också skildrar frågor om identitet, vänskap och gemenskap. *Under ytan* är den andra delen av Karin Erlandssons serie, dramatiskt illustrerad av Mattias Andersson.

Vad handlar del två i serien om, Karin Erlandsson?

Norvika har drabbats av en stor katastrof som skakar om hela befolkningen. Xen och hans vän Oskar försöker reda ut hur olyckan hänger ihop med glasfisket och lyktfolket. Lyktfolket är varelser som bor under ytan och som vill locka Xen till sig. Tack vare ett armband som Balder tillverkat kan Xen andas under vattnet, och får en chans att rädda en av de försvunna männen.

Hur många delar i serien blir det?

Jag vet faktiskt inte, kanske sju? Serien har tagits emot väl av läsarna, och det gör mig förstås taggad på att skriva många delar som ska locka många till läsning och äventyr.

Hur är det att skriva lättläst?

Mycket roligt för varje ord har betydelse och det är enkelt att skapa ett driv i berättelsen. Jag tycker om att fundera på spännande slut i varje kapitel. Det här en bokserie som passar från ungefär årskurs fyra och uppåt.

Författarporträtt: Tiina Tahvanainen, Mattias Andersson

GRYNINGEN

Text: Henna Johansdotter
Förlaget M

Något svider till i min bröstborg, nära det hjärta som Humanerna kallade glas och mekanik.

Glasbarnet Taalia har överlevt både sina adoptivföräldrar och sin skapare Seva Meria. Sändaren, med signalen från Nätverket, är borta. Men i Taalia frodas en främmande kraft som får henne att se rakt in i andras sinnen. Hur ska hon kunna närma sig sina vänner utan att vålla dem – eller sig själv – skada.

Samtidigt står världen i brand. Taalia och hennes vänner reser till Tystnadsens palats med den nybildade alliansen Gryningen. På ön mitt i havet bor De Sanna, som enligt ryktet kan släcka glasbarnens övernaturliga förmågor.

Hej Henna Johansdotter! Det här är uppföljaren till Glasvaggan som utkom 2019. Hur var det att återvända till den här världen?

Ärligt talat känns det som om jag aldrig lämnade den. Den har funnits med mig hela tiden fastän jag åtagit mig andra skrivprojekt, och planen var alltid att skriva en uppföljare. Jag är så glad att den blev verklighet.

Glasvaggan utspelar sig i en hård värld och Taalia lever med både yttre och inre konflikter. Hurdan är Taalia som person och hur orkar hon kämpa och överleva?

Taalia är öm och känslig, en motvikt till den hårda världen. Hennes känslighet är ändå hennes styrka och hennes ledljus. Hon finner kraft i sina vänner, de inspirerar henne att fortsätta kämpa och tro på framtiden.

Kommer serien att fortsätta, tror du?

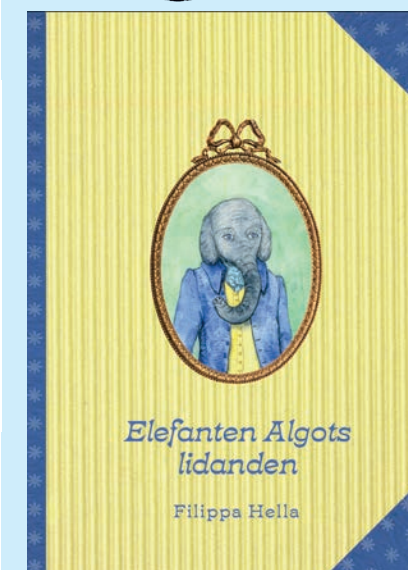
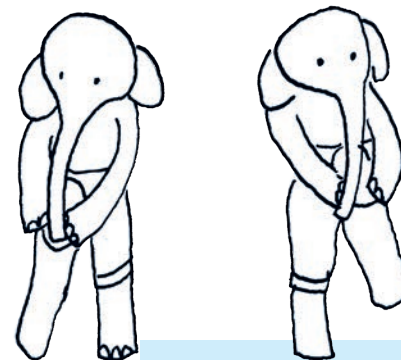
Ja, planen är att skriva en tredje, avslutande del.

Taalia grubblar över sitt ursprung och kämpar med relationen till Gryningens ledare Ogoun Imole, som är den enda fadersfigur hon har kvar.

Kommer de goda krafterna någonsin att lyckas ta makten, efter hundra år av Humanernas tyranniska herravälde?

Existentiella frågeställningar utgör en poetisk klangbotten i Henna Johansdotters nya science fiction-roman. *Gryningen* är en uppföljare till *Glasvaggan* som imponerade på både kritiker och läsare.

Utkommer i oktober.

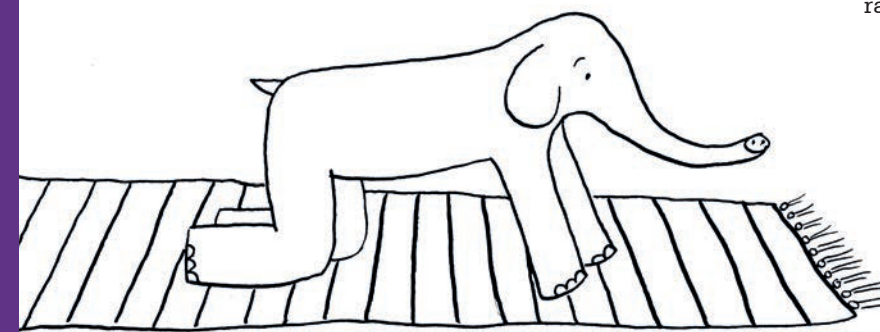
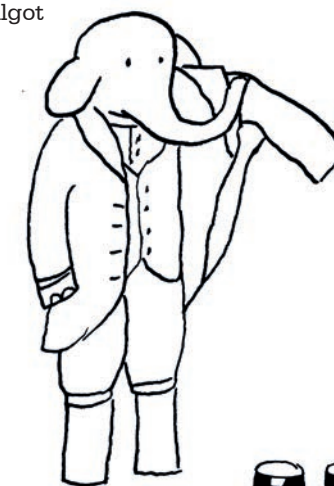
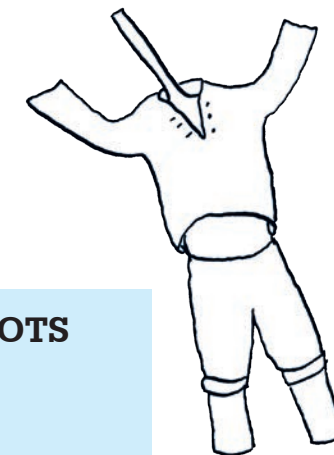
Hej Filippa Hella! Vem är Algot den Sorgmodige?

Algot är min allra första seriefigur. Jag hade inte planerat att jag skulle bli serietecknare, men på en skrivkurs föddes Algot och den första serien om honom. Algot är en mycket gråt-mild elefant, varje serie som publicerades i *Ny tid*, slutade med att han grät på sin trasmatta.

Hur kom "Elefanten Algots lidanden" till?

Jag insåg att Algot och huvudpersonen i Goethes klassiker *Unge Werthers lidanden* båda har lätt till tårar. Då beslöt jag mig för att låta Algot stiga in i berättelsen. Min och Algots version är ett komprimerat hopkok där tårarna blir Algots räddning.

Författarporträtt: Christoffer Leka

TUSEN TIMMAR TYSTNAD

Text: Matilda Gyllenberg
Illustration: Maria Sann
Förlaget M

Kottböle grundskola är ett hus fullt av huliganer! Men när Nike kommer hem är det knäpptyst. Mamma ligger till sängs och gråter. Pappa i sin tur vill att Nike ska besöka honom i Danmark och fira sin födelsedag där. Men inte kan väl Nike lämna mamma?

Hej Matilda Gyllenberg! Hur kändes det att återvända till Nikes värld?

Först var det svårt för mig att hitta vägen tillbaka till Nikes universum, men när jag äntligen kom fram var det härligt. Jag hade saknat Nike och hennes vänner, jag hade funderat på hur de mår och vad de männe hittar på nuförtiden. Att vistas hos dem igen kändes fint.

Matilda Gyllenbergs älskade *Hundra dagar hemma* får nu en uppföljare, återigen med kolsvarta teckningar av Maria Sann. Bladvändaren tar sig an familjelivets allvar med humoristisk och anarkistisk kraft.

Utkommer i augusti.

Hurdan teknik använder du för att skapa de känslosamma bilderna, Maria Sann?

Jag har svårt att sätta fingret på vad det exakt var, rent tekniskt sett. Jag ritar och jag ritar om tills det känslomässiga sitter och känns rätt. De svartvita bilderna bär på en naturlig kontrast och en dynamik som är kul att leka med. Den kan man använda både i själva kompositionen och det som kan ses som berättandet i en bild. Det mörka understryker det ljusa och det ljusa förstärker i sin tur mörkret.

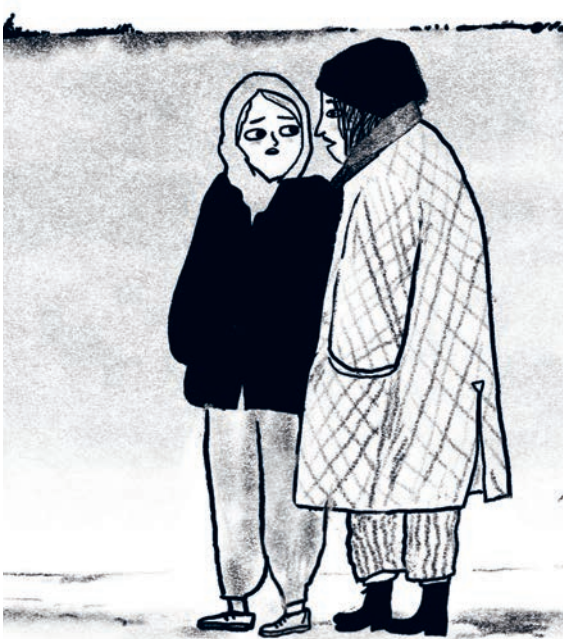
Hurdan var du själv i Nikes ålder?

Jag hade precis flyttat till Finland när jag var i Nikes ålder och jag kände mig lite utanför och ensam. Ganska snart började jag gå i en dramaklubb, ordnad av föreningen Trots Allt. Via klubben hittade jag snabbt en massa kompisar. Jag var ett barn som verkligen skulle ha kommit med och försökt lösa mysterierna som Nike och Mia tar sig an!

Hur har Nike och de andra rollfigurerna förändrats sedan förra boken?

I *Hundra dagar hemma* kämpar Nike med en stark ångest som är kopplad till skolan. Det går så illa att hon inte kan gå till skolan alls på hundra långa dagar. Men i slutet av boken lär hon sig övervinna ångesten, och i *Tusen timmar tystnad* är skolan inte lika hemsk för Nike. Det som är hemskt är att Nikes mamma blir sjuk och håller på att tyna bort. Som tur har Nike sin bästis Mia, som är samma roliga och lojala vän som förr. Staffan, skolans största bråkstake och vildhjärna, har en större roll i *Tusen timmar tystnad* än i den förra boken.

ANACHÉ

Text: Maria Turtschaninoff
Förlaget M

Nomadflickan Anaché växer upp, nära förbunden med sin bror och sin häst, i ett hårt samhälle där mannens våld är vardag och andarna nära. När en enda mans hunger efter makt rubbar naturens balans och väcker skapelsegudinnans vrede drabbas Anaché av en stor förlust. Sorgen gör henne till en annan, den enda som kan rädda sitt folk. Hon blir tvungen att ta upp kampen mot stammens farligaste man. Men då måste hon göra det ingen akkadekvinna får, gå vägar ingen har gått före henne.

Anaché utkom ursprungligen 2012, och den efterlängtnade nyutgåvan är häpnadsväckande aktuell. I sin fantasy-roman berör Maria Turtschaninoff transtematik, genusidentitet, klimatförändringar och patriarkal makt. Men först och främst är det en stor och oemotståndlig berättelse, likt Turtschaninoffs förra prisade roman *Arvejord*.

Deras värld svek dem. Så tänkte Anaché ofta efteråt. Ingenting i vädret eller djurens beteende varnade dem för vad som komma skulle ... Det fanns inga tecken. Inga mörka moln hopade sig på himlen. Vinden viskade ingenting, gräset var tyst, jorden vilade stum under deras fötter.

Hej Maria Turtschaninoff! Det är nu tretton år sedan *Anaché* först kom ut. Hur skulle du beskriva boken idag?

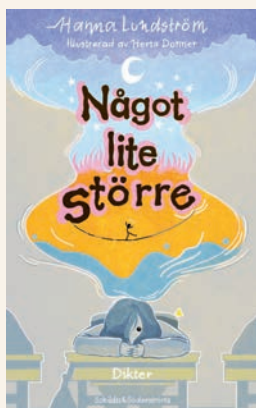
Boken handlar om balansen mellan människa och natur, mellan manligt och kvinnligt och vägar mellan dessa två. Den handlar om att ta makten över sitt eget öde och välja sin egen väg. Det är en spännande roman om överlevnad på naturens villkor, och om en flicka som vandrar mellan olika världar.

Boken är din mest HBTQI-iga bok till dags dato. Varför?

Det var ingenting jag planerade, men som kom helt naturligt då bokens teman utvecklade sig: om män, kvinnor, roller, balans. Jag har fått många kommentarer av vuxna läsare som känt sig stärkta av bokens teman, som till och med sagt att det hjälpt dem att acceptera sin egen sexualitet.

Vuxna läsare, säger du – jag trodde det här var en ungdomsroman?

För mig är all bra fantasy för alla läsare. Olika åldrar kan få ut olika saker ur mina romaner. Att de läses av människor i åldern 9-90 gör mig oerhört stolt.

Något lite större

HANNA LUNDSTRÖM är tillbaka med en ny diktsamling, för de äldre barnen, med teman som vänskap, identitet och inre motstånd. Boken är illustrerad av HERTA DONNER.

Åldersrekommendation 9-12

Fler böcker för alla åldrar och smaker i Schildts & Söderströms webbutik på litteratur.sets.fi

Bokrecensioner

Intervjuer

Reportage

Noveller

LäsGlans är de ungas egen litteraturtidning

Vi presenterar aktuella böcker, författare och fenomen

Hitta bra boktips på lasglans.fi

FIBUL

PARTY FÖR MODIGA BARN
31.10 KL. 18-20
RICHARDSGATANS BIBLIOTEK
RICHARDSGATAN 3,
HELSINGFORS

Raska på, chop chop!

Chop chop. En tapper jordbos

berättelse är en historia om en liten robot i en värld byggd av människor. I den fjärde bilderboken där

Linda Bondestam står för både bild och text varvas en dos civilisationskritik med humor och vemod.

FÖRLAGET

Fler suveräna barn- och ungdomsböcker hittar du på www.forlaget.com

NERA!

Inkörsport till tyngre läsning

www.fibul.fi

Litteraturmagasinet MERA 2025 är utgivet av Fibul r.f.
– Författare och illustratörer av barn- och ungdomslitteratur

Upplaga: 1000 • Tryck: Ecoprint • Papper: Galerie Art Matt, EU-ecolabelmärkt
Redaktion, layout & pärmillustration: Nadja Andersson
Konstsamfundet, Stiftelsen Emilie och Rudolf Gesellius fond och Svenska kulturfonden har gett understöd. Tack!

Svenska
kulturfonden

**KONST
SAMFUNDET**